

Jöjjetek énhezám!

Sürgető felhívás a Krisztushoz való megértésre

TOM WELLS

A fordítás alapjául szolgáló mű:

Tom Wells: *Come to me! An urgent invitation to turn to Christ*
The Banner of Truth Trust
3 Murrayfield Road, Edinburgh, EH12 6EL, UK

©Tom Wells, 1986

Fordította: Szabó Miklós

Lektorálta: Bagoly Gyula, Szőke Imre

Magyar kiadás (Hungarian edition):

©Presbiteriánus Kiadó, 2007

Minden jog fenntartva. All rights reserved.

A magyar kiadás a *The Banner of Truth Trust* engedélyével történt.

Rendelési cím:

Presbiteriánus Kiadó

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel.: +36 46/412-558 Fax: +36 46/507-736

www.reformatus.org

Borító, tördelés, nyomdai előkészítés: Szabó Péter András

ISBN 978-963-86786-4-5

TOM WELLS

Jöjjetek énhozzám!

Sürgető felhívás a Krisztushoz való megtérésre

PRESBITERIÁNUS KIADÓ

Tartalomjegyzék

A magyar kiadó előszava	7
Előszó	9
1. Ki beszél?	11
2. Az akadályok	19
3. A meghívás jelentése	29
4. Jöjjetek énhozzám... <i>mint Megváltóhoz</i>	41
5. Jöjjetek énhozzám... <i>mint Úrhoz</i>	53
6. Jöjjetek énhozzám... <i>mint Megtartóhoz</i>	63
7. Jöjjetek énhozzám... <i>mint Tanítóhoz</i>	71
8. Jöjjetek énhozzám... <i>mint Királyhoz</i>	81
9. Jöjjetek énhozzám... <i>kizárólagosan</i>	91
10. Jöjjetek énhozzám... <i>azonnal</i>	99
11. Jöjjetek énhozzám... <i>örökre</i>	107
12. Zárszó	115

A MAGYAR KIADÓ ELŐSZAVA

Kedves Olvasó!

A könyveket különféle okból szokták olvasásra ajánlani. A célkitűzések között szerepelhet az általános műveltség bővítése; egy adott területtel kapcsolatos jártasság elmélyítése; történelmi, irodalmi, netalán szakmai ismeretek megszerzése; tudományos ismeretterjesztés, stb. Máskor pusztán az időtöltés, a szórakozás, a kikapcsolódás a cél, esetleg a romantikus álmodozás a könnyedebb műfaj kedvelőinek.

Ez a könyv viszont másról szól. Igen komoly célkitűzése van. Ez a könyv a lelkedről, annak megmentéséről szól! A Te lelkedről, a Te örök sorsodról! Jézus ezért hív magához! Ne miattunk szánj tehát időt elolvasására! Saját magad miatt fontos ezt megtenned! Hiszen minden embernek elemi érdeke, hogy tisztában legyen az örökkévalóság kérdéseivel. Szóval, saját lelked itt a tét! Itt valóban a lét a tét! Az örök lét! A menny vagy a pokol, az üdvösség vagy a kárhozat! Biztos ismeretek hiányában pedig igen kockázatos állást foglalni ezekben a kérdésekben.

Tom Wells könyve az evangéliumot, a *jó hírt*, próbálja egyszerűen és röviden elmagyarázni. Másként fogalmazva: *Jézus Krisztus* személyének jelentőségét, az Ő megváltó munkájának szükségszerűségét, valamint ennek következményeit! Ebben a biblikus tájékoztatásban szerzőnk nem igazodik az emberi elvárásokhoz, és a modern kor népszerű elképzeléseihez. Ehelyett azt mutatja be, amit a Szentírás mindig is tanított az üdvösségről, és Krisztus munkájáról. A Szentírás pedig az élő Isten beszéde! Nem kell fölöttébb csodálkoznod tehát azon, hogy Isten esetenként másként nyilatkozik ezekről a kérdésekről!

JÖJJETEK ÉNHOZZÁM!

Őszintén reméljük, hogy mindaz, amit itt olvasol segítségedre lesz a végső állásfoglalásban, és te magad is Krisztushoz fordulsz! Tisztában vagyunk, hogy a „Jézushoz jönni” és „megtérni” kifejezések, illetve a „sürgető” szócska is elég zavaró lehet számodra. Talán azt mondod: ne süssen engem senki semmire! Krisztushoz meg végképp ne süssen senki! Miért kellene nekem odamennem? Ugyan, mit tudna Ő nekem adni? És ha tudna is adni valamit, várhat még azzal egy ideig. Nekem egyelőre fontosabb ügyeim is akadnak!

Mi mégis azt javasoljuk: vedd fontolóra ezt a sürgető meghívást. Jézus Krisztus nem akar ki – Ő a testté lett Isten! Isten pedig nem szokott fölöslegesen beszélni. Megéri tehát odafigyelni Jézus minden egyes szavára, beleértve ezt a meghívást. Nyomós oka lehet ugyanis annak, hogy Ő magához hívja az embereket.

Kívánjuk, hogy valóban *jó hír* legyen számodra könyvünk üzenete! Kérünk, ne add fel az olvasást a nehezebbnek tűnő részeknél! Döntsd el magadban – már itt az elején –, hogy végigolvasod ezt a rövid könyvet! Ne feledd: a lelkedről van szó – a lelked pedig megér egy kis áldozathozatalt!

„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri,
lelkében pedig kárt vall?” (Mk 8,36)

Szóke Imre

Károlyi Gáspár Theológiai és Missziói Intézet
Presbiteriánus Misszió

ELŐSZÓ

A „szeretlek” szó nagy erejű. S mindig friss. Isten kegyelméhez hasonlóan megújul minden reggel. Nem unjuk meg. Azonban – ez mégsem teljesen igaz. Egy esetben hamarosan ráununk. Ez az eset nagyon is szokványos. Először is akkor untat és utasítjuk el, mikor gyanús az őszintesége. S akkor gyanakszunk erre, mikor nem követik a hozzáillő cselekedetek. Tudjuk, milyen kevésbe kerül kimondani: „szeretlek”. Ezért szeretnénk ennek valami bizonyítékát is látni. Ez tényleg szeretet, vagy csak egy szó? Ez a kérdés.

Nem fogom azt mondani, hogy „szeretlek”. Hiszen joggal válaszolhatnál így: „A szerző nem ismer. Miért mondja ezt nekem? Hogy képzelheti, hogy szeret *engem*?” Sok ehhez hasonló gondolatod támadhat. S ezek miatt lehet, hogy viszolyogva félretennéd ezt a könyvet. Ezért nem mondom, hogy „szeretlek”. De szeretnék valami hasonlót mondani. *Szeretni valakit annyira, mint megpróbálni neki jót tenni*. S remélem én, is ezt teszem. Remélem, hogy jót teszek neked. Hadd próbáljam meg elmondani, miért.

Én keresztyén vagyok. Van azonban néhány dolog, amit ez *nem* jelent. Nem jelenti, hogy elvesztettem minden önzőségemet. Nem jelenti, hogy mindenkit úgy szeretek, amint kellene. Nem jelenti, hogy mindig könyörületes vagyok mások iránt. Röviden, nem jelenti, hogy többé már nem vagyok bűnös emberi lény. Nem jelenti ezt, és nem is jelentheti. Ember vagyok, aki naponként harcolok a bűneimmel, és néha elvesztem a harcot.

A tény, hogy én keresztyén vagyok, jelent azonban egy – e könyv szempontjából – jelentős dolgot. Valaki úgy írta le a keresztyén bizony-

JÖJJEK ÉNHOZZÁM!

ságtételt, mint mikor „az egyik koldus elmondja a másik koldusnak, hol lehet kenyeret találni”. Mikor az egyik koldus ezt teszi a másikkal, akkor jót tesz neki. Ebben az értelemben legalább, szereti őt. Mivel keresztyén vagyok, szeretnék olyan lenni, mint ez az első koldus.

Az én megfigyelésem arról, hogy ez miért jó, a következő: a keresztyének – mindegyikük, kivétel nélkül – tökéletlenek, ez a közös bennük. De hallották a zsoltáros hívását: „Éreztétek és lássátok meg, hogy jó az Úr!” (Zsolt 34,9) Eljöttek Krisztushoz, s kimondhatatlanul jónak találták Őt. S másoknak is akarnak beszélni Róla. Azt akarják mondani az Ő nevében, hogy „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11,28) Így szeretik az őket körülvevő férfiakat és nőket. Így próbálnak meg nekik jót tenni.

Nem tudom, ki adta a kezébe ezt a könyvet. Talán a könyvkereskedő. Talán egy barátod. De határozottan biztos vagyok abban, hogy miért tette. Jót akart neked tenni. Ebben az értelemben szeretett téged. S én csatlakozom hozzá e célját illetően. Amiről szeretnék neked beszélni ezeken az oldalakon, az nem más, mint a legjobb dolog, amivel valaha is találkoztam. Semmi mást nem tudok adni, ami Krisztus ismeretéhez mérhető lenne. Ezért hívlak és sürgetlek, hogy fordulj Hozzá. Ezt cselekedni egyidejűleg a kötelességed és a legnagyobb jutalmad is.

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”

(Mt 11,28-30)

1. fejezet

KI BESZÉL?

Hadd ismételjem meg nektek Jézus Krisztus szavait:

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11,28)

Először is megjegyezném, hogy egyáltalán semmit sem kell tudnunk Jézus Krisztusról ahhoz, hogy megértsük: ezek kegyes szavak. Ez rögtön látszik rajtuk. De amint feltesszük a kérdést, hogy ránk miképpen vonatkozhatnak, a dolgok megváltoznak. Világos például, hogy ezek régi szavak, réges-rég hangzottak el. Én azonban egy modern ember vagyok. Ez problémát jelent. Legyenek bár kegyesek, mégis hogyan is vonatkozhatnának rám a kétezere éve elhangzott szavak?

S ez még nem minden. Krisztus szavai a Hozzá való jövetelről beszélnek. Nem korlátozza ez szavait az Ő életének időtartamára? Izrael tanítójaként mondta ezeket a szavakat. Az emberek láthatták Őt, sőt meg is érinthették. A szó szoros értelmében jöhetek hozzá. Mostanra azonban mind ennek vége. Mindez véget ért a kereszten. Vagy legalábbis úgy tűnik. Ha e szavak valamiféle példabeszéddé, vagy időtlen igazsággá álltak volna össze, akkor megérthetnénk őket. Ám nem ez a helyzet. Ezek egy húsz évszázaddal ezelőtt élt emberrel való találkozásra hívnak. Miképpen lehetséges ez?

A válasz abban a személyben rejlik, aki szól. Kicsoda Ő? Ismerjük a nevét: „Jézusnak”, vagy „Jézus Krisztusnak” hívjuk. Ez azonban nem

elég. Ezek a nevek nem segítenek. Milyen Ő? Miféle ember adhat ilyen meghívást? Ez az, amit meg kell tudnunk.

Milyen ember Jézus Krisztus? Egy mondatban el tudom neked mondani: Ő az Istenember. A fejezet hátralévő részét azonban annak kell szentelnem, hogy segítsék neked megérteni, mit is jelent ez. Mikor ezt meglátod, a választ is megkapod. Tudni fogod, hogy miért mondja még mindig: „Jöjjetek énhozzám”.

Jézus Krisztus az Istenember. Ő egyszerre Isten és ember. Nézzük meg először, mit is jelent az, mikor azt mondjuk, Ő az „Isten”. Jelenleg ez tűnik a nehezebb résznek. Később, mikor felfogjuk a tényt, hogy Ő Isten, az Ő „ember” mivoltát lesz majd nehéz megragadni. Most azonban nem ez a fő problémánk.

Azzal szeretném kezdeni, hogy a keresztyének mit *nem* értenek az alatt, hogy Jézus Krisztus az Isten. Nem arra gondolnak, hogy Ő sok vonatkozásban hasonlít az Istenhez. Nem használnak szóképeket. Erről jut eszembe, egyszer hallottam, hogy egy szép, izmos fiatalembert „görög istennek” neveztek. Azt hiszem, tudom, hogy ez mit jelentett. Ez a fiatalember elérte a fiatalemberség ideálját. Hasonló volt az ókori görög istenségek közül a legszebbhez. Ebben az értelemben nevezték „istennek”. De Jézus nem ilyen értelemben „isten”. Természetesen Jézus hasonló volt Istenhez, ezt nem akarom tagadni. Ám Ő azért volt hasonló Istenhez, amiért én hasonlítok Tom Wellshez. Én vagyok Tom Wells, Ő pedig Isten.

Azzal, hogy kimondom, „Jézus Krisztus Isten”, máris legalább két nehézségbe ütközök. Az első ez: nehéz felfogni, hogyan lehet valaki egyszerre Isten is és ember is. Mégis, a keresztyénség pontosan ezt állítja, a Biblia pedig ezt tanítja. Ilyen megdöbbentő ígehelyekkel találkozunk:

„Mert Őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg.”

(Kol 2,9)

„Krisztus... örökké áldandó Isten.” (Róm 9,5)

„Isten vala az Ige... [és] az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk.” (Jn 1,1.14)

Mindez túl magasnak tűnik nekünk. Alig tudjuk, mit mondjunk rá. Sokak számára ez a keresztyénség „botránya”. Képtelenek elfogadni, hogy Isten emberi alakot öltött. Hallani se akarnak többről!

Bizonyos tekintetben én semmit sem tudok mondani az ilyen embekeknek. Nekik alázatosan le kell ülniük Isten Igéje mellé. Ha nem teszik meg, nem tudok rajtuk segíteni. Itt azonban nagyon óvatossá kell lennem. S neked is. A valódi nehézség ugyanis lehet, hogy máshol rejlik. Ez lehet a második nehézség. Valaki mondhatja: „Nem látom be, miképpen volt képes Isten leereszkedni hozzánk testben”, – miközben egészen mást ért alatta. Értheti alatta azt, hogy ő *akkor*, és *csakis akkor* lenne képes ilyesmit elképzelni, ha látna valami okot, ami ezt megköveteli. Annak az oknak pedig szédületesen nagynak kell lennie. S ő nem ismer ilyen okot.

Nos, van ilyen ok. De semmi értelme sem lesz mindaddig, amíg meg nem értjük, kicsoda az az Isten, Aki eljött hozzánk Jézus Krisztusban. Ezért először ezt kell megvizsgáljunk.

Hogyan írhatja le valaki Istent? Ennek látszólag két módja van. Beszélhetünk arról, hogy kicsoda Isten Önmagában. Használhatjuk a „mindentudó” és „mindenütt jelenlevő” szavakat. Semmi baj ezekkel a szavakkal, egyáltalán semmi. A teológusok állandóan használják őket, ami nagyon helyes. De nem hinném, hogy most a segítségünkre lennének.

Van egy másik mód is arra, hogy Istentről beszéljünk. Ezt a megközelítést szeretném használni. Úgy akarom leírni Istent, ahogyan hozzánk viszonyul. Ez alatt azt értem, hogy hozzánk, emberi lényekhez. Ez egy sokkal személyesebb módszer annak bemutatására, hogy kicsoda Isten. Hasonlít ahhoz, mikor egy férfit „nagybátyámnak”, vagy egy nőt „anyámnak” szólítunk. Mikor így beszélünk, az embereket az egymással való viszonyukban mutatjuk meg. Ez személyesebb, mint csak annyit mondani, hogy „ő egy férfi, és ő meg egy nő”.

Isten három nevére gondolok itt. Az első a *Teremtő*. A Biblia azt tanítja, hogy Isten alkotott minket. Mondhatjuk, hogy „Isten az én Teremtőm, Isten a *te* Teremtőd”. Mikor így beszélünk, nem beszélünk személytelenül. Arról beszélünk, hogy Isten miképpen érinti meg az életünket, hogyan van hatással az életünkre. Mi az Ő teremtményei vagyunk. Ő a mi Alkotónk. Ebben a viszonyban állunk Vele és Ő velünk. Szükségtelen

mindent tudnunk arról, hogy Isten miképpen alkotott minket. Ez meghaladja a képességeinket. De a tény, hogy Isten alkotott minket, elsődleges fontosságú.

Mikor Isten mindent megalkotott, volt valami célja. Téged és engem is bizonyos céllal alkotott. Ha botok és kövek volnánk, nem kérdezhetnénk meg a célját. Ő azonban értelemmel, elmével felruházva alkotott meg minket, hogy megértsük az Ő célját. Képesek vagyunk feltenni a kérdést: „Miért vagyok én itt?”. Fel kell tennünk ezt a kérdést. És előbb-utóbb fel is tesszük.

Itt van az emberi természettel kapcsolatos egyik legszembeötlőbb tény. Az emberek állíthatják, hogy nincs Isten. Mondhatják, hogy az életnek nincs értelme. Mégsem kerülhetik el azonban, hogy megkérdezzék: „Miért vagyok én itt?”. S nem kerülhetik el az érzést, ami a kérdés megválaszolásakor támad. Ne lepődj meg, mikor körülötted az emberek minden látható ok nélkül kétségbeesettnek tűnnek. Ők már feltették a kérdést: „Miért vagyok én itt?” – ám Isten nélkül válaszolták meg. Az ember tagadhatja, hogy van Teremtője. De ennek a tagadásnak a következményeivel együtt kell élnie. Ha tagadja Teremtője létezését, akkor meg kell tapasztalnia a céltalansággal járó reményvesztettséget és félelmeket. Isten így teremtette őt.

Ám, ha Isten céllal alkotott minket, akkor mi ez a cél? Miért *vagyunk mi* itt? Nos, azt hiszem, azonnal megláthatasz valami fontosat. Ez a következő. Az egyetlen, aki megmondhatja, miért is vagyunk itt, az Isten Maga. Biztosak lehetünk abban, hogy amikor valaki készít valamit, akkor ezt valamilyen céllal teszi. Ez mindenkire igaz, Istenre és emberre egyaránt. Az ember például készíthet egy papírsárkányt. Ha annakelőtte nem láttunk papírsárkányt, biztosan meg fogjuk kérdezni: „Mi ez?” S nem leszünk elégedettek efféle válasszal: „Fapálcák és papír kombinációja”. Nem, ez nem lesz elegendő! Nem hagyjuk majd békén a készítőt, amíg meg nem mondja, mire való. A „Miért?” kérdés választ vár, ám ezt csak a készítő képes megadni.

Így jutunk el odáig, hogy meglássuk, szükségünk van valamilyen kinyilatkoztatásra Istentől. A Biblia ez a kinyilatkoztatás. Isten nagyon sok mindent elmondott nekünk benne. Legfőképpen pedig elmondta,

hogy miért alkotott minket. Nézzük meg, mit mondott Isten.

Kezdetnek itt vannak Pál apostol szavai, melyeket az athéni tömegnek mondott:

„Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy Ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik. Sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szükölködnek, holott Ő ad mindenkinek életet, lehetet és mindent; és az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait; hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák Őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikönktől sem.” (ApCsel 17,24-27)

Pál itt három dolgot mond nekünk. Először is, hogy van Teremtőnk. Van egy Isten az égben, „aki teremtette a világot, és mindazt, ami abban van”. Másodszor, Isten nem hagyta a sorsára a világot. „Ő ad mindenkinek életet, lehetet és mindent”. Harmadszor, az általam kiemelt részben, Pál világossá teszi, hogy Isten miért alkotott minket. „*Hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák Őt és megtalálhatnák*”. Te és én azért lettünk teremtvé, hogy megismerjük az Urat.

Pál azonban többet is mondott az athéniaknak:

„Mert Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk; miképpen a költőitek közül is mondották némelyek: Mert az Ő nemzetsége is vagyunk. Mivelhogy azért az Istennek nemzetsége vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy aranyhoz, vagy ezüsthöz, vagy kőhöz, emberi mesterség és kitalálás faragványához hasonlatos az istenség. E tudatlanságnak idejét azért elnézvé az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek: Mivelhogy rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt; bizonyosságot tévén mindenkinek, az által, hogy feltámasztá Őt halottaiból.” (ApCsel 17,29-30)

Itt Pál két másik nevet is kapcsol Istenhez, amint már említettem. Ha Isten a mi Teremtőnk, akkor Ő a mi *Törvényadó*nk is. Pál szavaival élve Isten „parancsol az embereknek, mindenkinek mindenütt”. Nem nehéz elképzelni Istent Törvényadóként. Mivel Ő alkotott minket, Neki kell a legjobban tudnia, hogyan kell élnünk. Egyedül Ő mondhatja meg nekünk, hogy mit kell tennünk, és mit nem szabad megtennünk. Isten szerepe Törvényadóként természetesen következik abból a tényből, hogy Ő a mi Teremtőnk.

Ebből következik a harmadik dolog. Isten a mi *Bírá*nk. „Rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban”. Mivel Isten az Ő céljaira alkotott minket, elmondta nekünk, hogy miképpen kell élnünk. Nem elégszik meg azonban azzal, hogy ennyiben hagyja a dolgokat. A történelem végén valami mást fog tenni. Meg fogja tőlünk kérdezni, hogyan viszonyultunk a törvényeihez. Tudni fogja, hogy vajon törekedtünk-e az Ő céljainak megvalósítására. A három szerep együtt jár: Teremtő, Törvényadó és Bír.

Most azonban röviden tekintsük át az eddigieket. Az utóbbi néhány oldalon két dolgot próbáltam tenni. Először is megpróbáltam Istent röviden jellemezni. Hiszen nincs semmi értelme arról beszélni, hogy Isten közénk jött, ha fogalmunk sincs arról, kicsoda Isten. De ugyanakkor mást is megkísértem véghezvinni. Megpróbáltam lefektetni az alapokat az általunk korábban vizsgált nehézség megválaszolásához. A „nem tudok elképzelni elegendően nagy okot arra, hogy Isten emberré váljon!” – problémára gondolok. Ez az az akadály, amin át kell jutnunk.

A válasz szorosan összefügg azzal, amit Istenről tanultunk. Először is, Isten a mi Teremtőnk. S azért alkotott minket, hogy megismerjük Őt, és közösségben lehessünk Vele. És most jön a lényeg. *Ha valamiféle áthághatatlan akadály keletkezett Isten megismerésének útjában, akkor az elegendően nagy ok arra, hogy arra készítse Istent, hogy emberré váljon.*

Azután, Isten a Törvényadónk. S van itt egy további megfontolás. *Ha valamiféle áthághatalan akadály keletkezett az Istennek való engedelmeség útjában, akkor az elegendően nagy ok arra, hogy arra készítse Istent, hogy emberré váljon.*

Isten a mi *Bírá*nk is. S ez az utolsó dolog. *Ha valamiféle áthághatatlan*

akadály keletkezett Isten ítélete elhordozásának útjában, az elegendően nagy ok arra, hogy arra készítse Istent, hogy emberré váljon.

S pontosan ez történt. Mindhárom dolog igaz. Ezek az „áthághatatlan akadályok” léteznek. Teljességgel tehetetlenek vagyunk ellenükben. Ezek nem törhetők át anélkül, hogy Isten eljönne az emberek közé. S pontosan ez az, amit Ő megtett. Jézus Krisztusban a testté lett Istennel van dolgunk. Ő olyan tekintéllyel szól hozzánk, amivel senki más nem rendelkezik, csakis maga Isten. Jól tesszük, ha odafigyelünk kegyes hívására: „Jöjjetek énhozzám...”

2. fejezet

AZ AKADÁLYOK

Az előbbi fejezetben azokról az akadályokról beszéltem, amelyeket nem tudunk leküzdeni. Ezek az akadályok meggátolnak minket abban, hogy megismerjük Istent. Megakadályozzák, hogy engedelmessédjünk Istennek. S végül, ha nem lesznek eltávolítva, a vesztünket fogják okozni a végítéletkor. Most azt szeretném megmutatni, hogyan jelentek meg ezek az akadályok, és szeretnék segíteni, hogy megérthesd, pontosan mik is ezek. Ehhez vissza kell mennünk az emberiség történelmének kezdetére.

Mikor Isten befejezte a teremtés munkáját, látta, hogy „*minden amit teremtett vala, ímé igen jó.*” (1Móz 1,31) Ez a kijelentés mindenre vonatkozott. Magában foglalta az embert is. Ezen a ponton semmi sem akadályozta az embert Isten megismerésében. Isten természetesen jó volt. S az ember is jó volt. Természetes volt, hogy a jó embernek és a jó Istennek közösségre kellett jutniuk egymással. S ez be is következett.

Az Isten és az ember közötti kötelék azonban még nem volt marandóan lerögzítve. Egy tény nyilvánvaló az ember e korai napjaiból. Éspedig: ezek a próbatétel napjai voltak. Az ember próbára volt téve. S a próbának azt kellett megmutatnia, hogy *mekkora értéket tulajdonít az ember az Istennel való folyamatos közösségnek és barátságának.* A dolog nem pont így volt megfogalmazva, de ez volt a lényege.

Isten a következőt tette:

„És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt. És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.” (1Móz 2,15-17)

Itt két dolgot látunk. Megtudjuk, hogy Isten megparancsolta az embernek, hogy engedelmeskedjen Neki, s látjuk, hogy az engedetlenség büntetése a halál volt. Szeretném egy kicsit közelebről megvizsgálni mindkét dolgot.

Talán fennakadsz azon, hogy Isten parancsa egy fa gyümölcsének megkóstolását tiltotta? Ugye ez látszólag nem foglal magában semmilyen fontos erkölcsi kérdést? Első ránézésre majdhogynem jelentéktelennek tűnik. Azt hiszem, ezen már többen is fennakadtak. De semmi szükség rá, hogy mi is így tegyünk. A kérdés igazából nem az volt, hogy vajon Ádám élne-halna-e valamiféle magasztos erkölcsi elvért, amelyet Istennnek és az embernek is tisztelnie kellett. Egyáltalán nem ez volt kérdés. Hanem az, hogy engedelmeskedik-e Ádám Istennek?

Észre kellett vened, hogyan működik az emberi elme. Szeret boldoddá tenni minket. Egyszer olvastam egy emberről, akit felfogadtak káposztát ültetni. Az első munkanapján a farmer világosan megmondta neki, hogyan kell csinálni. „Vedd a káposzta palántákat”, mondta a farmer, és „fejjel lefelé ültess el őket”. A bérmunkás nem téveszthette el az irányt. Nos, mit csinált?

Nem emlékszem, hogyan ültette el a bérmunkás a káposzta palántákat, a jó felével felfelé, vagy lefelé. De emlékszem a történet lényegére. A végén a farmer ezt mondta: „Én olyasvalakit kerestem, aki engedelmeskedik az utasításoknak.” A farmer nem olyat keresett, aki majd egyetért vele a káposzta palánták elültetésének módjában. Ő olyan embert keresett, aki pontosan azt teszi, amit mondanak neki.

Könnyű összekeverni ezt a két dolgot. Valószínűleg gratulálunk magunknak az engedelmességünkért olyankor, amikor valójában pusztán csak egyetértünk azzal, amit mondtak, hogy tegyünk meg. Vajon gyakran

nem ez a helyzet? Ez számunkra helyesnek vagy bölcs dolognak látszhat. Pontosán annak a dolognak tűnhet, amit tenni kell, ezért meg tesszük. De cselekedetünknek kevés köze van az engedelmességhez.

Az Istennek való engedelmesség legjobb próbája, ha egyszerűen azért tesszük meg, amit mond, mert Ő mondta. Ha egyetértünk azzal, amit mond, az hasznos. De ez csak másodlagos fontosságú. A lényeg az, hogy fogunk-e engedelmeskedni, akár megértjük Isten indítékait, akár nem? Ez lett volna Ádám engedelmességének a bizonyítéka. S ez a mi engedelmességünk bizonyítéka is.

Nem tudjuk, milyen hosszán élt Ádám azelőtt, hogy megszegte Isten parancsát. Látszólag nagyon rövid ideig, de ez nem is fontos. Ami fontos az az, hogy Ádám meghalt, ahogyan Isten megígérte. Nem halt meg azonnal fizikailag, de engedetlensége következményeként a halál magvai beültetettek a testébe. Bár fizikai halála tette következtében elkerülhetlenné vált, mégis az a halál, amellyel Ádám aznap meghalt, teljesen más jellegű volt. Ádám *lelkileg* halt meg. Ez a dolog veleje. Ez a lelki halál az, aminek a megértésére el kell jutnunk. Ez a lelki halál az első akadály közöttünk és Isten között.

Mondtam már neked korábban, hogy Ádám próbatétele felvetett egy kérdést. Ez a kérdés az volt, hogy *mekkora értéket tulajdonít az ember az Istennel való folyamatos közösségnek és barátságának?* Most Isten megkapta Ádám válaszát.

Ádám tette lényegében ezt sugallta: „Nagyon előnyös és jó Istennel közösségben lenni, de nekem a magam útját kell járnom. Ez az első. Aztán majd gondolkozom az Istennel való barátkozásról!”

Nos lehet, olyan sokáig éltünk Isten nélkül, hogy Ádám viselkedése egy cseppet sem döbönt meg minket. Demokratikus társadalmak polgáiraiként könnyen odáig juthatunk, hogy úgy gondolunk Istenre – ha egyáltalában gondolunk Rá – mint polgártársunkra, akinek ama szabályok szerint kell tevékenykednie, amit „fair play”-nek szokás nevezni. Jelölje ki Isten az Ő területét, és tartson rá igényt. Mi lesz ez? Egy négyzetmérföldnyi válogatott farmterület? Egy nyüzsgő metropolis üzleti negyede? Vagy Isten inkább a csillagos ég hatalmas területét szeretné? Nagyon jól van, kapja hát meg! De legyen az bármi, és legyen az bár-

hol, elégedjen meg vele! Tiszteletben fogjuk tartani Isten jogait a saját területén, de elvárjuk, hogy Ő is tartsa tiszteletben a mi jogainkat!

Az ember, aki így gondolkodik, két hibát vét. Először is félreérti Istent. Kitérta Istent a saját Maga által választott szerepekből. Ezen ember számára Isten nem a Teremtő, nem a Törvényadó, s nem a Bíró. Isten azonban nem engedi meg, hogy kitérjék Őt. Bolondok vagyunk, ha azt képzeljük, hogy Isten a mi polgártársunk lesz.

S van még egy dolog. Az ehhez hasonlóan gondolkodó ember azt a kockázatot vállalja fel, hogy Isten a szaván fogja! Egyedül akar maradni? Szeretné, ha Isten inkább nem avatkozna bele az életébe? Nos, lehet – legalábbis egy időre – hogy járhatja a maga útját. A tapasztalata azonban nem lesz túl rózsás.

Ezt a vágyat, hogy hagyjon Isten békén, nevezzük „lelki halálnak”. A lelki halál az Isten iránti halál. Az ember lehet nagyon is élő ebben a világban, mégis halott. A sír illata lengi körül azt az embert, aki nem ismeri az Isten utáni sóvárgást. Vibrálhat lelkesedéssel, ha pénz, vagy hatalom van kilátásba helyezve. Az ilyesmi elég gyakori. Nap mint nap látjuk, s úgy beszélünk az efféle emberekről, mint akik teljességgel és káprázatosan élők. De nincs igazunk. Ezek halott emberek. Legalább annyira halottak, mint egy régesrég elfeledett törzs megkövült csontvázai.

Kik hát a lelki halott emberek ebben a világban? Azok, akik Isten nélkül elégedettek. *Te* is halott ember vagy, ha ez rád is igaz.

Itt azonban egy figyelmeztető szót kell ejtenem. Olyan emberekről beszéltem, „akik Isten nélkül elégedettek”. Hadd mondjam meg neked, hogy ez mit *nem* jelent. Ez nem jelenti azt, hogy ez az ember kielégítőnek véli az életet. Nem jelenti azt, hogy elégedett lesz. Lehet valaki boldog, hogy megszabadul minden Istennel kapcsolatos gondolattól, de ez nem teszi őt boldog emberré. Ezt világossá kell tennem. Nem akarom, hogy félreértsenek.

Hadd vegyem górcső alá a te esetedet. Talán nem nevezed magad boldog férfiúnak, vagy nőnek. „Nézd”, mondhatod, „saját nyughatatlanságom mutatja, hogy nem vagyok megelégedve Isten nélkül”.

De várj! Ne légy olyan biztos ebben! A nyughatatlanságod azt mutatja, nem vagy elégedett. De nem mond semmit arról, akard-e, hogy Isten

beleavatkozzon a dolgaiba. Ez egy teljesen más dolog. Elégedetlenséged azt mutatja, szükséged van Istenre. Az, hogy vágyol-e Rá, az egy teljesen más kérdés. Hadd mondjam el ezt még egyszer! Lelki halottnak lenni annyit jelent, mint elégedettnak lenni Isten nélkül. Nem azt jelenti, hogy egyszerűen elégedett vagy.

Észrevehetted, hogy könnyedén átsiklottam Ádámról terád. Egyik pillanatban még Ádám életének egy mozzanatáról beszéltünk, ami nagyon régen történt. A következőben pedig úgy alkalmaztam rád azt, ami Ádámval történt, mintha közben nem teltek volna el évszázadok. Hadd magyarázzam meg, miért tettem ezt.

Mikor Ádám és Éva bűnbe estek, ők alkották az emberi fajt. Nem volt más ember a Földön, csak ők ketten. Bennük, mikor elfordultak Istentől, az egész emberi faj elfordult Istentől. Mikor elbuktak, nem maradt több istenfő ember a földön. Eddig világos. De van még valami, amiről szót kell ejteni. Ha tényleg csak ez lett volna a probléma, Isten várhatott volna, míg Ádámnak és Évának gyermekei lesznek, akikkel élvezhette volna a közösséget. Elfelejtette volna az első emberpárt, és fontolóra vehette volna a barátságot a fiaikkal és leányaikkal. A várakozás nem okozott volna problémát Istennek. A Szentírás világossá teszi, hogy Ő sohasem siet.

Nem, ennél több, sokkal több volt Ádám bűnében! Bizonyos értelemben Ádám valamennyiünkért állt, vagy bukott. Ezért szokták Ádám bűnét „az ember bukásának”, vagy egyszerűen „a bukásnak” nevezni. Mikor Ádámnak és Évának gyermekei születtek, ők ugyanolyan buktak voltak, mint Ádám. Ők sem törődtek az Istennel való közösséggel. S az ő gyerekeik is az őseikhez voltak hasonlóak. A „bukás” az emberi élet ténye. Manapság ugyanolyan valóságos, mint mikor egykor Ádám vétkezett.

Korábban ezt olvastuk a Bibliában:

„Amely napon teremté Isten az embert, Isten hasonlatosságára teremté azt. . . Élt vala pedig Ádám százharminc esztendő, és nemze fiat az ő képére és hasonlatosságára és nevezé annak nevét Séthnek.” (1Móz 5,1.3)

Ennek az igeszakasznak a mondanivalója elég egyértelmű. Jóllehet Isten Ádámot Önmagához hasonlóan alkotta, Ádám elvesztette ezt az Istennel való kezdeti hasonlatosságot. S később, amikor Ádám és felesége gyermekeket nemzettek, azok olyanok voltak, mint Ádám. Ádám képére és hasonlatosságára születtek. Ők is halott emberek voltak, *lelkileg halott* emberek, akiknek a testében ugyanúgy benne voltak a fizikai halál magvai, s így egy napon valamennyit magához szólította a sír. Mózes első könyve ötödik fejezetében nyolcszor olvassuk az Ádámtól származó emberekről, hogy „...és meghala”. Ádám után egyetlen ember sem kérdezte, hogy ez, vagy az az ember meg fog-e halni. Csak azt kérdezték: „Mikor?”

Az egyik akadály Isten és ember között tehát az ember halott mivolta Isten iránt. Nevezhetjük ezt az ember *romlottságának* is. Az ember romlott a lénye velejéig. Ha nem így lenne, szeretné és szolgálná Alkotóját. De nem ez az egyetlen problémája. Van még egy akadály Isten és ember között. Ez az akadály az ember *bűnössége*. Ezzel szeretnék foglalkozni a következőkben.

Észrevehetted, hogy az emberek a „bűnösség” szót több értelemben is használják. Manapság sokat beszélnek a pszichológiáról és sokan érdeklődnek az ember lelkiállapotai iránt. A bűnösség ezek egyike. Szoktuk mondani, hogy „György tele van bűntudattal”, vagy „Júliát nagyon leterheli a bűntudata”. Mindkét esetben György, vagy Júlia egy lelkiállapotáról beszélünk. Egyesek megvádolták Györgyöt azzal, hogy nem teszi meg, amit meg kellene tennie. György gyanítja, hogy igazuk van, ezért most bűnösnek érzi magát. Valaki azt mondta Júliának, hogy nem lett volna szabad megtennie, amit megtett. Ezért most gyötri a bűntudat. Mindkettőjüket bosszantják ezek az érzések, de nem múlnak el. Később majd még többet is mondok erről a lelkiállapotról. Ez azonban nem a „bűnösség” szó ama használata, amit most igyekszünk megragadni.

A „bűnösség” szót az ember törvény előtti állapotának leírására is használják. A szó eme használatának lehet, hogy semmi köze sincs az ember lelkiállapotához. Valaki akkor mondható bűnösnek, ha megszegte a törvényt, akár tud róla, akár nem. György és Júlia is bűnös lehet a szónak ebben az értelmében mindennemű ezzel kapcsolatos belső meggyőződés

nélkül is. Lehet, hogy ez a kérdés soha fel sem merül bennük. Ebben az értelemben áll a bűnösség akadályként Isten és az ember között. Az ember egy törvénysértő. Az ember bűnös, azaz egy bűnöző Isten szemében. Szóba se jöhet a szabad és nyílt közösség Isten és ember között mindaddig, amíg az ember bűnös marad Isten bírói széke előtt. Hiszen ekkor Isten igazságossága forogna kockán! Megengedje, hogy az ember lábbal tiporja a törvényeket, amelyeket Ő megalkotott? Ez a modern álom, de biztos, hogy ez egy hazugság.

„Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az Ő füle, hogy meg nem hallgathatna; hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték el orcáját ti előttetek, hogy meg nem hallgatott.”

(Ézs 59,1-2)

Itt derül fény a hazugságra. Törvényszegőként az ember ki van téve bűne jogos büntetésének. Ő ebben az értelemben bűnös, akár érez bármiféle „bűntudatot” a szó másik értelmében, akár nem.

Ezen a ponton, azt hiszem, biztosan lesz valaki, aki ezt mondja: „Most biztos, hogy nem rólam beszélsz! Én soha nem merészném Isten törvényeit lábbal tiporni. Távol legyen! Egész életemben a jót próbáltam megcselekedni. Ez semmit sem ér?”

Nos, majd később kitérünk az érdemek dolgára. Teljesen egyetértek azzal, hogy érdemre van szükségünk. Kellenek nekünk valamiféle, a javunkra írott érdemek Isten előtt. De teljességgel értelmetlen a saját jócselekedeteinkből fakadó érdemeinkről beszélni. A Biblia világos: nem tettük meg „a helyes dolgot”, se te, se én, ezért érdemekkel dicsekedni lehetetlen.

Azt se mondhatjuk, hogy *megpróbáltuk* a jó dolgot cselekedni. Ez a kis „megpróbáltuk” szó valószínűleg becsap minket. Mikor végül meglátjuk, hogy mekkora csődöt mondtunk, szeretünk visszavonulni a „megpróbáltam” mögé. „Megpróbáltam”, mondjuk, „és nem tehetek róla, hogy csődöt mondtam”. Csak egy érzéketlen ember nem fogadja el a „Megpróbáltam!” magyarázatot – gondolhatod.

Isten azonban nem azért nem fogja elfogadni a „megpróbáltam”-ot, mert érzéketlen, hanem mert a kifogás hamis. *Nem próbáltuk meg szolgálni Istent az Ő kedvéért.* Istent szolgálni az Ő kedvéért, ez minden valódi szolgálat veleje! Valójában pontosan az ellenkezőjét tettük. Istent szolgálatának ürügyén saját magunknak szolgáltunk. Ezért állítja a Szentírás nagyon világosan, hogy minden ember ellenségeskedik Istennel.

Itt vannak például Pál apostol szavai:

„Mert a testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békeesség. Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmessékedik, mert nem is teheti.” (Róm 8,6-7)

Abból, amit Pál mond, világos, hogy az ember nagy bajban van. A „bűnös emberről”¹ szólva Pál nem azt akarja sugallni, hogy egyes emberek nem születnek bűnösnek. Semmi sem áll messzebb a szándékától. Pál azonban elismeri, hogy egyes embereket már megérintett Isten Lelke, és ők bizonyos mértékű változáson mentek keresztül. Pál a „bűnös ember” kifejezéssel az embert a maga természetes állapotában írja le, még Isten beavatkozása előtt.

Pál tehát elmondja nekünk, hogy a bűnös ember elméje „ellenségeskedés Isten ellen”. Jézus ugyanezt mondta el más szavakkal, mikor az ember Iránta és Atyja iránti gyűlöletéről beszélt. (lásd Jn 15,18-25) Ezeket a szavakat vonakodhatsz elhinni, de ezek egy dolgot kétségtelenné tesznek. Megmutatják, hogy miféle szolgálatot tesz a természeti ember Istennek. Mert látod, *az ember, aki gyűlöli Istent, soha nem fogja Istent szolgálni az Ő kedvéért.*

Hadd szemléltessem, mire gondolok. Tegyük fel, van egy munkaadód, akit gyűlölsz. Nevezzük őt Barna úrnak. Szolgálni fogod Barna urat? Természetesen igen, hisz ezt feltételezi a munkaadó-munkavállaló viszony. Azért alkalmaznak, hogy bizonyos feladatokat elláss, és el is látod ezeket. De vajon mondható, hogy Barna urat *az ő kedvéért* szolgálod? Egyáltalában nem! Ha szeretnéd őt, akkor ez lehetséges lenne.

¹A fenti ígehelyen az angol eredetiben a „test” szó helyén először a „bűnös ember”, másodsor a „bűnös elme” kifejezés áll. – *A fordító megjegyzése.*

Am jelenlegi ellenséges álláspontodban más indítékok tartanak téged ezen a munkahelyen. Szükséged van a pénzre. A munka presztízzsel jár. Félsz, hogy csődtömegnek tartanak. Férjed, vagy a feleséged kegyetlenül összeszidna, ha távoznál! Ezen okok bármelyike, vagy mindegyike rávehet téged arra, hogy ennek az embernek az alkalmazásában maradj. Rávehet, hogy a tőled telhető legjobb munkát végezd ott. A tény azonban tény marad: nem mondhatjuk, hogy Barna urat *az ő kedvéért* szolgálod. Ez nem lehet kérdéses. Csak akkor változnának a dolgok, ha felhagynál a Barna úrral szembeni ellenségeskedéssel. Csak ekkor szolgálhatnád Barna urat *az ő kedvéért.* Csak ebben az esetben „próbálhatnád meg”.

S ugyanez a helyzet Istennel is. Amíg ellenségesek vagyunk Vele, az Ő szolgálata tönkre van téve. Elcsúfítja a tény, hogy ez nem Isten szolgálata *az Ő kedvéért.* Annál mindig valamennyivel kevesebb. Az „Én megpróbáltam!” szavak egyszerűen nem igazak. És mindaddig nem is lehetnek igazak, amíg Istent gyűlöljük!

Két akadály tornyosul tehát az ember és az ő Istene között. Ezek itt és most elválasztanak téged a te Alkotódtól, hacsak Isten nem avatkozott bele az életedbe. Első a *romlottság.* Lényedet teljesen áthatja a Vele szembeni ellenségesség. Isten iránt „halott” vagy.

A másik az elsőből következik: *bűnös* vagy Isten előtt. Nem szolgálta Őt. Minden vallásosságoddal egyetemben (vagy annak hiányából kifolyólag) nem tettél semmit sem Isten iránti szeretetből. A legerkölcsebb cselekedetedet is beszennyezte ez a tény: ezek soha sem Isten kedvéért történtek. Nem kerested Őt. Saját érdekeidet tartottad szem előtt. Ebben Ádámot, s Ádám fiait követted. S az ádámí vonal egészét – minket, valamennyiünket – egészen eddig az óráig. Bármiféle változás egy emberben ezt illetően egyedül Isten kegyelmének tudható be.

3. fejezet

A MEGHÍVÁS JELENTÉSE

Nézzük meg az Úr Jézus szavait még egyszer:

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.” (Mt 11,28)

Szoros kapcsolat van ezen szavak, valamint azon akadályok között, melyekről korábban beszéltem, s szeretném megmutatni, hogy pontosan mi is ez a kapcsolat.

Azt mondtam, hogy Isten azért vált emberré, hogy elhárítsa azon akadályokat, melyek Közte és köztünk állnak. Láttuk, hogy ezek az akadályok a mi *romlottságunk* és a *bűnösségünk*. A problémák teljesen a mi oldalunkon vannak: bennünk és az Isten törvényéhez való viszonyunkban. Ezért vált Isten emberré. Ezért kell odafigyelnünk az Istenemberre, Jézus Krisztusra, mikor hozzánk szól. Bölcs dolog odafigyelni még akkor is, amikor szavai ítéletről és rémségekről szólnak. Itt azonban a könnyörület hangját halljuk. Ezek kegyes szavak. Ő Magához hív minket. Nézzük, meg tudjuk-e érteni, mit is jelent ez.

Első ránézésre a Krisztushoz való jövetel problémája abban rejlik, hogy Ő nincs itt fizikailag. Mikor az édesapa azt mondja, hogy „Gyere ide”, vagy „Gyere hozzám”, a gyermek tudja, mit kell tennie. Átmegy a szobán, a mezőn, az utcán, vagy akármilyen téren, ami közte és az édesapja között van. Így engedelmeskedik édesapja parancsának. Legtöbbször

nem nehéz engedelmessé válni egy efféle hívásnak, ha a két embert elválasztó tér nem túl nagy. S ha Jézus is itt lenne, hasonló módon reagálhatnánk a hívására.

Természetesen azonban nem láthatjuk Jézus Krisztust. S még ha látnánk is Őt, az sem elégítené ki a szükségletünket. Végül is, azok az emberek, akik hallották az Úr Jézustól ezeket a szavakat, az Ő fizikai jelenlétében voltak. Az, hogy Köré tömörültek volna, nem adott volna nekik megnyugvást. Igazából, amikor Jézus azt mondta, hogy „Jöjjetek énhozzám”, valami egészen másra gondolt. S mi, akik nem láthatjuk Őt, nagyon is hálásak lehetünk ezért Neki!

Amikor Jézus ezeket a szavakat kimondta, két különböző módon fogalmazta meg ugyanazt a meghívást. Azt hiszem, segíteni fog, ha ezeket egymás mellé tesszük.

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.”

(Mt 11,28)

„Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.”

(Mt 11,29)

Ha közelebbről megnézzük, látjuk, hogy mindkét kijelentés három részből áll. Ugyanaz a rövid vázlat vonatkozik mindkettőre:

1. Meghívás (ami egyben parancs is),
2. Leírás,
3. Ígéret.

Az első oszlopban a már vizsgált meghívás van. De nézzük meg a második oszlopot. Ez is egy meghívás, mégpedig ugyanaz a meghívás. Mindkettő Jézus parancsával kezdődik, s mindkettő ígérettel ér véget. Mindkét esetben az ígéret ugyanaz: a megnyugvás ígérete. Jézus nyilvánvalóan ismétli Önmagát. Ezt a hangsúly végett teszi. Azért, hogy világossá tegye a mondanivalóját. Ebben a dologban ne próbáljuk félreérteni.

Meghívása és ígérete közé Jézus beszúrta az emberek két leírását. Az első oszlop azokról szól, akik érzik az élet terheit. Ők „megfáradtak és megterhelgették”. A második oszlopban Jézus Önmagát mutatja be. „Én szelíd és alázatos szívű vagyok” – mondja. Jézus pontosan az a fajta személy, akivel a megfáradt, megterhelt ember találkozni szeretne.

Vizsgáljuk meg azt, ahogyan Jézus megfogalmazza a két meghívást. Gondolom látható, hogy Jézus nyilvánvalóan azt akarja, hogy a két bevezető meghívás ugyanazt jelentse. A „jöjjetek énhozzám” és a „vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem” kifejezések ikrek. Mind a kettő jelentés lényegében azonos. *Krisztushoz jönni annyira, mint felvenni az Ő igáját, és elfogadni az Ő tanítását.*

Az „iga” szót használva Jézus két módon érintette hallgatóságának gondolkodását. Először is, ők mezőgazdasági tevékenységet folytató társadalomból jöttek. Az igák a napi életük szokásos eszközei voltak. Ők maguk is szántottak igákba fogott ökrökkel, vagy gyakorta láttak másokat, akik ezt tették. Emellett azonban volt egy másik tény is. Az „iga” szót egy másik értelemben is gyakran használták. A rabbi is használták az ember kötelezettségeinek vonatkozásában. Beszéltek például „a törvény igájáról”. Egy izraelitának teljes mértékben be kellett tartania Isten törvényét. Ezen kötelezettsége volt az ő „igája”. Ha az ember felvállalt valamiféle új kötelezettséget, új igát vállalt magára. Új módon vált elkötelezetté.

Az „iga” tehát alávettetést jelent. Mikor Jézus „az én igámról” beszélt, arra szólította fel a hallgatóit, hogy vessék alá magukat az Ő tekintélyének. Hívása nem elsősorban egy szabályrendszerre vonatkozott. Ő arra buzdította az embereket, hogy az Ő személyéhez legyenek hűségesek. Jézus úgy beszélt, mint egy király, aki azt akarja, hogy alattvalói szeressék Őt, bízzanak Benne, és tartsák meg a parancsolatait. S ma is így szól, mikor azt mondja: „Jöjjetek énhozzám”. Arra sürget, hogy add át Neki, mint Uradnak, önmagadat. Soha nem szabad úgy olvasnod a szavait, mintha azok személytelenek lennének. Az Újszövetségben az Úr Jézus sokféleképpen mondja azt, hogy „Jöjjetek énhozzám”. Mindegyik esetben egy hűséges ragaszkodásra szólít fel téged.

Jézus néha az egyszerű „higgy” szóval szólítja fel az embereket, hogy